

Cesc Gay, «Extra», dossier dedicat a la Societat Doctor Alonso a la revista DDT, 2007

Intentaré aclarir alguns conceptes i misteris entorn de Tomàs Aragay, individu peculiar, d'ara en endavant TA, i de les seves ramificacions artístiques fins a arribar a l'actual Societat Doctor Alonso. D'entrada, vull comentar que el senyor Alonso en qüestió no és ningú més que un dentista que ha estat atracat, sense saber-ho, pels membres del col·lectiu empordanès, liderats també per Sofia Asencio (SA), que juntament amb TA, la seva parella artísticosentimental, han projectat el cognom familiar de l'ingenu odontòleg dins l'esfera de l'experimentació performàtica i dels espectacles de dansa conceptual sense cap tipus d'indemnització prèvia. La banda empordanesa ja fa temps que es dedica, en el més pur estil Bonnie and Clyde, a arrasar amb tot el que troba per la comarca després de fugir de Barcelona pel perill i per la rivalitat amb altres bandes urbanes que la gran ciutat comportava. La seva justificació es basa en la recerca d'inspiració per als seus espectacles, en l'exploració de la veu interior i de tot tipus d'afirmacions extraordinàries. A ningú amb dos dits de front se li escapa que un esdeveniment com ha estat el MAPA, aquest festival, i cito paraules seves, *one day site-specific action*, que també existeix per impuls de la Societat, a ningú se li escapa, repeteixo, que està generant en els individus de les poblacions afectades impactes psicològics encara per determinar però que amb seguretat esdevindran nocius per al seu futur. La intenció oculta de la Societat és anar formant el seu públic del futur i, encara més, teixir una xarxa de potencials col·laboradors que, com ja va preconitzar Otto Preminger al seu film *El missatger de la por*, esperen l'ordre per alçar-se i aconseguir en un futur no gaire llunyà que a la Societat Doctor Alonso se li construeixi un teatre, se li assignin ajudes milionàries i totes les condecoracions i medalles possibles. TA i la seva Societat han eradicat amb la seva intervenció cultural en la comarca de l'Empordà actes tan mil·lenaris i entranyables com l'aplec, el circ, els titelles o els pastorets. Qui, després d'haver assistit a un dels seus espectacles i d'haver-se topat amb prostitutes estrangeres amb paraigües tot dissertant vora un camí, cotxets desgavellats d'on surten

zombis sagnants o pianistes excèntrics torturant la fauna i vegetació, qui, em pregunto, pot després tenir-ne prou amb una sardana? Em vénen al cap imatges desendregades dels seus espectacles i se'm fa difícil entendre com aquest individu encara no ha estat processat per la justícia. Va maltractar un grup d'avis en un espectacle titulat *Sobre la bellesa* amb conya inclosa al títol. Va abusar d'infants a l'estil d'una fàbrica tercermundista qualsevol al seu espectacle *Sobre la mort* i va provocar (està documentat gràficament) que SA, la seva parella, es trenqués una cama en plena actuació com a venjança per una baralla prèvia a la cuina familiar. Jo mateix, i tinc encara l'informe de l'hospital, vaig ser ingressat per una arítmia greu, casualment després d'assistir a l'estrena d'un altre espectacle *Paradise*, en què se'ns va torturar amb unes imatges de la matança del porc. Podria estendre'm en altres activitats delictives del col·lectiu com ara l'especulació immobiliària, però a causa de la meua relació personal amb TA només he volgut centrar-me en els aspectes positius de la seva activitat artística que jo sincerament envejo, sobretot perquè ja va aconseguir des dels seus inicis allò més important i que jo mai he pogut aconseguir amb el cinema: fer només i sempre el que li surt del cor, de l'estómac i de la punta de la... I jo l'admiro per això.